

Sygn. akt I UK 90/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanej C. Spółki z o.o. w L.
o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację K. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 lipca 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w K. z dnia 30 września 2011 r., stwierdzającej, że jako prezes zarządu C. Sp. z o.o. odpowiada całym swoim majątkiem za zaległości spółki z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 24.983,92 zł. Sąd drugiej instancji, rozważając zarzuty apelacji odnośnie do ustaleń i ocen prawnych Sądu pierwszej instancji w zakresie bezskuteczności egzekucji wobec C. Sp. z o.o. jako przesłanki przeniesienia zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek, stwierdził, że ich

egzekucja była niewątpliwie bezskuteczna, gdyż nie istniała możliwość ich zaspokojenia. W ocenie Sądu drugiej instancji, skarżąca nie wskazała na żaden dowód, który uwiarygodniał jej twierdzenie o istnieniu takiego składnika majątku spółki, do którego możliwe było skuteczne skierowanie egzekucji należności wynikających z zaskarżonej decyzji.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...], została oparta na podstawie naruszenia art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. 2012 r., poz. 749 ze zm.) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że bezskuteczność egzekucji odpowiada sytuacji, w której nie zachodzi możliwość zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności, pomimo iż niemożność wykazania istnienia składników majątkowych, z których egzekucja mogłaby zostać przeprowadzona skutecznie, nie zależy od woli i wiedzy członków zarządu spółki.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego związanego z wykładnią pojęcia „bezskuteczności egzekucji”, użytego w art. 116 Ordynacji podatkowej, przy uwzględnieniu obiektywnej niemożności wskazania składników nadających się do egzekucji, sformułowanego jako pytanie, czy można uznać bezskuteczność egzekucji w przypadku, gdy członkowie zarządu nie są w stanie wykazać istnienia składników majątkowych, z których możliwe byłoby zaspokojenie należności wobec ZUS, w szczególności, czy w braku kategorycznej odpowiedzi gdzie znajduje się majątek spółki, można mówić o bezskuteczności egzekucji, która rodzi odpowiedzialność członków zarządu spółki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie wskazanego przez nią problemu, który określiła jako istotne zagadnienia prawne dotyczące przesłanki odpowiedzialności członka zarządu spółki za zobowiązania spółki na podstawie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, tymczasem w orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej uzależnia odpowiedzialność członków zarządu spółek kapitałowych wyłącznie od zaistnienia bezskuteczności egzekucji w stosunku do spółki, nie odnosząc się do przyczyn takiego stanu rzeczy. Przyczyny bezskuteczności egzekucji są prawnie obojętne dla stwierdzenia braku możliwości zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności z majątku spółki (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2013 r., II UK 66/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).